

HOMO HOMINI LUPUS EST

Ortada kimse yoktu biz sökerken bayırı,
Açıldı şimdi sahte mürşitler panayırı.

Necip Fazıl KISAKÜREK (1978)

Bu yazıyı yazmadan önce çok düşündüm ama ne yazacağımı değil, ne yazmayacağımı... Bazı şeylerin bende kalmasının daha uygun olacağını düşündüğüm için kronolojik bazı boşluklar olacaktır. Öğrenmek isterseniz beni arayabilirsiniz. 16 yıldır olduğu gibi kapım tüm vakıf çalışanlarına açıktır.

Ne konuşurken ne de yazarken “Ben Dili” kullanmamaya dikkat ederim ancak bugün bu tahdidi kaldırıp “Ben Dili” ile yazmak durumundayım. Ben dili ile sağlıklı bir iletişim olmayacağını biliyorum. Ama birilerinin ısrarla tercih ettiği ben dilinin, karşıdakiler üzerindeki etkisini göstermem gerekiyordu. İkinci olarak ise uzun yazıları okumayı sevmeyenler şimdiden belgeyi kapatıp işlerine dönebilirler. Üçüncü olarak ise yazının hiçbir yerinde isim zikretmeyeceğim; olayları uzaktan bilenlerin kimseyi yakından tanımadan önyargılı davranmasını istemedim, yaşananları yakından bilenler zaten isimleri teşhis edeceklerdir. Çok merak edenler arasınlar isimleri vereyim.

Taşerona kadro verilmesi sürecinin yeniden dillendirildiği bir dönemde arayan birkaç arkadaşım SYDV çalışanlarının “Kadro mücadelesinin” yeniden canlandırıldığı, il ve ilçelerden temsilciler seçileceğini, bu temsilcilerin kadro mücadelesinin ön cephesinde yer alacağını söyledi. Daha sonra o güne kadar tanışmadığım, bugün ise dostluğundan onur duyduğum bir arkadaşım arayıp “Kayseri’den görüştüğümüz arkadaşlar il temsilcisi olarak sizin adınızı verdi. Aramızda görmek isteriz” dedi. Bu daveti “Kendi aramızda istişare edelim, talip çıkmazsa ben gelirim” diye cevapladım. Kayseri SYDV Whatsapp grubu içinde istişare ettiğimizde talip çıkmadığı için il temsilcisi ben oldum.

Sonraki süreç daha hızlı ilerledi. Türkiye genelinden pek çok kişi ile görüşmeye, bilgi alışverişine, fikir teatisine başladım. Twitter etkinlikleri için hem Kayseri’deki hem diğer illerdeki arkadaşlarımı harekete geçirmeye çalıştım.

Taşerona kadro düzenlemesinin Resmi Gazetede yayımlanmasından sonra SYDV’ler için herhangi bir düzenleme düşünülmeyişi gerçeği ile yüz yüze kaldık. Twitter etkinliklerinin bir farkındalık oluşturduğu ancak hareketin bununla sınırlı kalmaması gerektiği, Ankara’ya gidilerek milletvekilleriyle görüşülmesinin elzem olduğu düşüncesi ortaya atıldı. Bu düşüncüyü sonuna kadar destekledim.

Ankara ziyaretleri için il temsilcileri arasından gönüllüler seçilerek ayrıca organize edildi. İktidar ve muhalefet milletvekilleri ile görüşülerek randevular ayarlandı. Onlar ayarlamayı yaptıktan sonra “Ben yaptım. Ben başardım.” demedikleri için randevuları ayarlayan arkadaşların kim olduğunu yazmıyorum. Merak eden olursa iletişime geçsin...

İki hafta öncesinden randevulara ayarlanıp organizasyon yapıldı. Randevulardan bir gün önce otelde bir araya geldiğimizde 18-20 kişilik bir ekip içinden sözcü seçmek gerekliliği ortaya çıktı. Talebim olmadığı halde grubun 3 sözcüsünden biri olarak seçildim. Ertesi gün dolaştığımız tüm makamlarda aktif olarak görüşmeyi yapan 2 kişiden biriydim. Diğer

arkadaşımınla birlikte, birbirimizin eksik bıraktığı cümleleri tamamlayarak SYDV'lerin durumunu en güzel şekilde özetlemeye çalıştık.

Her ne kadar bizim konuşmalarımızın etkili olduğunu düşünsem dahi ziyarete bizimle birlikte gelen 3 arkadaşımızın ortak olarak hazırlayıp bastırıldığı “**SYDV Brifingi**”, sözlerin uçup gittiği bir ortamda kalıcı iz bırakan en önemli faktör oldu.

Arkadaşlarımızın hiçbir karşılık beklemeden yaptığı bu hazırlık gittiğimiz her ortamda ciddiyetimizi ortaya koydu. Sonraki ziyaretlerde de aynı brifing defalarca paylaşıldı... Hazırlayan arkadaşlarımızın hiç biri “Bunu **BEN** yaptım” diyerek ortaya çıkmadı ama ben kimlerin yaptığını biliyorum, bu sebepten kimse o brifingi sahiplenmeye çalışmasın.

Ankara ziyaretimizin hemen öncesinde “Zeytindalı Operasyonu” başladığı için iktidar partisinden alınan randevumuz anlık gelişme neticesinde iptal edilmişti. Arkadaşlarımızın yeni randevular almak için ne kadar çaba gösterdiğine şahidim.

İlk Ankara ziyaretinde, Akparti randevumuz, ilgili kişinin acil olarak Cumhurbaşkanının yanına gitmesi gerektiği için iptal edilince çocukluk arkadaşını arayıp, anlık olarak Akparti milletvekillerinden randevu alan bir dostum var. Üçüncü Ankara seyahatinde bizimle birlikte olamasa bile 900 km mesafeden telefonla arayarak Akparti’li milletvekilinden randevu ayarladı. Mücadeleye katkısını hem omuz omuza hem de uzaktan gösterdi.

İlk Ankara ziyaretimizde MHP kanadında tüm randevuları ayarlayan arkadaşımız bir kere bile olsa bunu dile getirmedi. Aynı dostum 3. Ankara ziyaretinde MHP Meclis Grubuna girişimizi ayarladı. Grup toplantısından sonra Sayın Devlet BAHÇELİ ile görüşmeyi organize etti.

Bu kadar fedakârlık yapıp bunları zikretmeyen dostlarımızın yanında BEN dilini kullanmaktan hayâ ederim ancak buna mecbur bırakıldım. Ben dili kullanmak benim tercihim değildi, “BEN dili”ni kullananlara cevap verme şeklim oldu.

Tekrar Ocak ayına dönecek olursak;

Ankara ziyaretinden sonra grup içinde ufak tefek sorunlar yaşanmaya başladı. Bunlar esasa taalluk eden şeyler değil metodolojik şeylerdi. Ancak şahsın biri sudan bir sebeple tartışma çıkararak gruptan ayrıldı. O zamanlar bunu yaşanan stres ve sürecin yıpratmasına vermiştim ancak **şimdi** görüyorum ki bu ayrılık grubu manipüle edemeyeceğini, kendinden başat gördüğü kişileri bertaraf etmeye gücünün yetmeyeceğini anlayan birinin kaçıydı. Bu kaçıışı en başından anlamlandırsam belki tavrım farklı olurdu ancak maalesef insanları aşırı yakın bulduğumdan “Yakın Körlüğü” yaşadım. Her bir kusuruna, bin bir bahane ürettim, hatalarını, yanlışlarını konduramadım.

Gruptan kişileri kırarak ayrılmasına rağmen iletişimimin devam ettiği bu şahsa “Telefonda veya yazı olarak anlaşamayız, en iyisi yüz yüze geldiğimizde bunları konuşuruz” dedim. Ancak yüz yüze geldiğimizde de bunları konuşamadık. Neden bunların yaşandığına dair izahat ilerleyen bölümde var.

Tüm bunlardan sonra benlik duygusuyla hareket etmek yerine tüm vakıf çalışanlarının ortak faydasını gözettiğimden Kadro Mücadelesine devam ettim. Mücadelenin bir şahıs üzerinden devam etmemesi gerektiği, şahısların geçici kurumların kalıcı olduğu düşüncesiyle dernek kurulması fikrini destekledim. Derneği Kayseri’de kurmam teklif edildiğinde kendi

yoğunluklarım ve Kayseri'nin Ankara'ya uzak olması gerekçeleri ile teklifi kabul etmedim. Derneğin kuruluşu sırasında kurucu olmam teklif edildiğinde mevzuat sınırlaması nedeniyle kabul etmedim ancak tüm bunlara rağmen Dernekler Müdürlüğünden indirilen hazır tüzük şablonu üzerinde neler yapılması gerektiğini, başvurunun şartlarını, kuruluştan sonra yapılacakları bana soruldukça tafsilatlı olarak anlattım. Bu güne kadar hiçbir yerde bunları ben yaptım demedim.

En yakın dostlarımla karşı görüş bildirmelerine rağmen dernek kurulmasını destekledim... Derneğin tüzel kişiliğe kavuşmasından 40-45 gün önce 2011 yılında adıma tescil ettirdiğim ve domaini bende olmakla birlikte 2 yıldır kapalı olan www.sydv.org sitesini yeniden aktifleştirdim, derneğe tahsis edeceğimi söyledim ve sözümü tuttum.

DERNEĞİN SİTESİNİ KAPATMAK NEDİR YA diyenler aşağıyı dikkatle okusun.

Yapımında en ufak katkınızın olmadığı, kodlamasında tek bir nokta koymadığınız web sitesi **DERNEĞİNİZİN DEĞİL**.

“sydv.org BENİM DOMAINİMDİR VE BEN HİBE ETMEDİM!” Burasını iyice anlayın. Tek kuruluş masraf etmeden, en ufak kodlama yapmadan Facebook sayfası kurup, site yöneticisi oldum sananlar daha da iyi anlasın. Facebook gruplarının bir araya getirilerek yek vücut olması için çalıştığımız zaman **“Birkaç bin üyem var”** diye hava atıp birleşmeyi kabul etmediğiniz dönemde ben zaman, emek ve para harcıyarak siteyi ayağa kaldırdım. 2-3 gün süren hosting altyapısı, güvenlik, tasarım, kodlama ve kurulumdan sonra kadro mücadelesine katkı olarak derneğe tahsis ettim. Site için yaptığım masraflar sorulduğunda “Bu da benim katkı olsun” diyerek para talep etmedim ama “siteyi size hibe ettim”de **DEMEDİM**.

Teknik olarak bu işlerden anlayan herhangi bir kimsenin de bileceği üzere 4 harfli bir domaini yani “sydv.org”u satmak istesem havada karada 1.000\$ eder. Kimse lafı dolandırmayın, anlamadığı konularda da ahkâm kesmesin. Siz para ve zaman harcamadığınız Facebook grubu yöneticiliğinizi devretmediniz ben neden bunca emek ve para harcadığımı, satsam 1.000\$ edecek siteyi hibe edeyim?

Çok mu kurnazsınız?

Kişilerin ferdi davranışları ve tepkileri ile aynı kişilerin bir topluluk içerisindeki davranışlarının nasıl bu kadar farklı olabildiği, topluluğun ortak aklının nasıl bazen tamamen akılsızlık boyutuna varabildiğini anlamak mümkün değil. Aslında mümkün buna “Linç Kültürü” deniliyor.

Bana ait siteyi kapattığım için sorup, sorgulamadan dürtüsel davranışlarla, beni hedef tahtasına koyup linç etmeye kalktınız.

Benim ne yapıp ne yapmayacağıma siz nasıl karar verirsiniz?

SON KEZ TEKRAR EDİYORUM BEN SİTEYİ HİBE ETMEDİM!!!

Aylardır ufak ufak devam eden Whatsapp gruplarındaki tartışmalardan rahatsız olduğunu söyleyen bir şahsın beni arayıp Tele-Konferans talebi neticesinde ilk Ankara grubundan 5-6 kişi arasında telefonla görüşme yapıldı. Kişi bazında yorum ve değerlendirmelerin ortaya konulduğu ve sorunların, pürüzlerin, yanlış anlaşılmalara halledilmesi hedeflenen görüşme 1,5 saatten fazla sürdü. Maalesef bir sonuç alınamadı. Ancak sonuç alınamadığı gibi, varsa bir başarı ekip işidir, herkesin emeği vardır demek yerine **“Bu**

mücadeleyi BEN başlattım. BEN buraya getirdim. BEN başardım.” cümleleri neticesinde tartışma daha da alevlendi.

Vakıf personelleri arasında birlik kurulması hedefiyle çıkılan yolun sonu bu görüşme oldu. Enaniyet, birlik sağlanmasına imkân bırakmadı maalesef.

İlk Ankara grubu büyük riskler alarak gitti. Bu mücadeleye gönül verenler arasından seçilen bu insanlar geri döndüklerinde soruşturma geçirme ile bile yüz yüze kaldılar. Arkadaşlarım tabirimi mazur görsünler “**Mayın Eşeği**” olarak sahaya çıkanlar, yani bizler, mayına basıp patlamayınca arkamızdan gelenlere cesaret geldi. Takipçilerimiz o kadar cesaretlendiler ki, ilerleyen zamanda ilk Ankara ekibinin başarısını küçümsemeye, emek veren insanları yok saymaya bile başladılar. Bizler Ankara ziyaretleri ile yetinmeyip, ilimize gelen milletvekili veya bakan peşinde koşturup, meramımızı anlatmaya çalışırken onlar uzaktan takip ettiler. Ta ki çalışmalar meyve verinceye kadar uzakta durdular, sonra da gelip sofraya kondular. Anadolu tabiri ile “**İş varken kenarda durup, aş varken ortada bulundular**”

Tüm bu yaşananlardan sonra birinin –sonradan- beliren güruh ile çıkıp “**Bunları ben başardım**” demesi emek verenlere saygısızlıktır, kendisi ile yola çıkanlara vefasızlıktır...

Ama şimdi anlıyorum ki; Ankara ziyaretlerini yapan ekibin Whatsapp grubundan rahatsız olduğu için ayrılan bu şahıs diğer gruplarda aynı kişilerle bir arada olmaktan rahatsız değildi. Aynı şahsın ikili görüşmelerimizde sergilediği aşırı samimi tavır grup yazışmalarında bana mesafeli davranmasına engel olmuyordu.

Gruplardan ayrılmamdan sonra arkadaşlarımı arayarak “**N’olur Mahmut abi benimle konuşsun**” diye birden çok kişiye **yalvaran** bu şahıs aynı dakikalarda Whatsapp gruplarında kendi adamlarına kuyruğu dik tuttuğunu göstermek için beni hedefe koymakta sakınca görmüyordu.

Şimdi gelelim meselenin özüne;

Kayseri’den bir Vakıf çalışanı TİS çalışmalarında yer almak için bu şahsı arayarak sendika nezdinde yardımcı olmasını istemiş. Şahısta vaziyetten vazife çıkararak sendika başkanını aramış, talebi iletmiş. Akabinde istekli olan Vakıf çalışanı da sendika başkanını aramış. Olaylar öylece gelişmiş...

Her vakıf çalışanı TİS çalışmasında görev almak isteyebilir. En doğal hakkıdır, sonuna kadar desteklerim. Hatta TİS çalışmalarında katılmak isteyen bir başka arkadaş Sendika Genel Merkezini arayıp talebini iletmiş. Medeni cesaretinden dolayı tebrik edilmesi gerekir. Ancak burada yanlış olan had bilmemektir.

Şahsın birinin, haddini aşarak başka bir Şubenin başka bir ilindeki temsilci seçimini etkileyecek şeylere tevessül etmesi kabul edilemez.

TİS için temsilci seçilecekse biz bunu kendi aramızda hallederiz. Bu bizim özelimizdir ve Kayseri içinde halledilir. Kimse katalizör olarak reaksiyona girmesin. Dışardan müdahaleye -kim olursa olsun- müsaade etmeyiz.

Şahsın biri, Kayseri’den -hiç tanımadığını söylediği- bir başkasının ricası üzerine Sendikanın Kayseri Şube Başkanını arayarak müdahale etme yetkisini nasıl kendisinde buluyor?

Aynı şahıs Sendikanın tüm şube başkanlarını aradığını ve hepsiyle tek tek görüştüğünü de bazı arkadaşlara söylemiş. Bu görüşmeler kanun taslağının kabulünden veya Resmi Gazetede yayımlanmasında sonra değil de Sendikanın Başkanlar Kurulu Toplantısından sonra yapılmış. **İlerleyen süreci ve TİS çalışmalarına katılacak kişileri kendi beğenisine göre şekillendirmek isterken Cürm-ü Meşhud oldu. Suçüstü yakalanınca da suçunu gizlemek için beni hedef göstermekte beis duymadı.**

Tüm bunları öğrenip teyit ettikten sonra gruplardan **“Gördüğüm lüzum üzerine ayrılıyorum”** diyerek çıktığım halde onun başarısını çekemediğim için onu karaladığımdan, fitne çıkardığımdan bahsedilmiş. Arkamdan iş çevirmeniz elbette ki arkamdan konuşmanızı da gerektirir. Öncelikle en azından burada tutarlı davrananları ayrı ayrı tebrik ederim.

Yazdıklarım mağduru oynamak değil gerçekleri paylaşmaktır. Asıl **“Derneğimizin sitesini kapattı!”** diye yalanlarla taraftarı kandırmak, mağduru oynamaktır.

Değiştirilemez, değiştirilmesi teklif dahi edilemez diyerek enaniyet duygusunu arşa çıkardığınız kişiden aldığınız tek taraflı bilgi ile beslendiğinizden bazı şeyleri yanlış anlıyorsunuz. Önce şu soruları bir sorun o şahsa sonra da mağduru oynayan kimmiş hep birlikte görelim...

Kayseri’den bir il temsilcisi varken o il ile ilgili bir konuyu neden kendine dert edinmiş?

Başka bir vakıfçı Kayseri’ye müdahale etmek isteyen bu şahsın kendi ilinden seçilecek kişilere müdahil olsa kendisi nasıl davranırdı?

Türkiye genelinde Sendika ve Vakıflar arasındaki ilişkiyi düzenleme salahiyetini kim bu şahsa vermiş?

Kerameti kendinden menkul yetkilerle başka il ve ilçelere de müdahale etmeye teşebbüs etti mi? Ediyor mu? Edecek mi?

Bana ait siteyi kapatmamın yanlış olduğunu hangi hakla söylüyorsunuz? Ne emek verdiniz ki ne kadar söz hakkınız olsun?

Başkasına ait bir şeye dair tasarrufta bulunma yetkisini kimden aldınız?

Zincirleme yanlış tamlaması yaptığınızda nedamet getirmek yerine benim olmadığım ortamlarda tüm suçu bana yıkmaya çalışıyorsunuz. Beni hedef gösteriyorsunuz. Kişinin kendi içinde kabullenemediği duyguları başkalarına aitmiş gibi görmesi yansıtma adı verilen efektif bir ego savunma sistemidir. Pişmanlık duymanız gereken icraatlarınızı kapatmak için özür dilemek yerine karşı tarafa saldırmak rahatsızlıktır, bilin istedim.

Bu iç çelişkinin temelinde ne yatıyor, birilerinin **“Dr. Jekyll ve Mr. Hyde”** sendromundan mustarip olmasının sebebi nedir bilmiyorum. Sonuçta ben basit bir tornacıyım.

Benim tarafımdan muhatap alınmamanın verdiği ezikliği, yine bana saldırarak telafi etmeye çalışacak kifayetsiz muhterislere verecek cevabım çok ama gidin az ötede, deniz kenarında, kumda oynayın...